

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 370/2010-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., Cypruská republika, zastúpenej advokátom JUDr. A. B., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 80/2009 a jeho uznesením z 9. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., Cypruská republika (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. A. B., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a

práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 80/2009 a jeho uznesením z 9. decembra 2009.

Z obsahu sťažnosti a pripojenej dokumentácie vyplýva, že „na Krajskom súde v Bratislave sa od r. 1999 vedie jednoduchý zmenkový spor - č. k. 37 Zm 415/99 - v ktorom majiteľom zmeniek a zmenkovým veriteľom je zahraničná právnická osoba (právnická osoba Českej republiky - pôvodne S. V. a po nej U., a. s., O. - a od r. 2004 S., ktorá je právnickou osobou Cyperskej republiky) a zmenkovým dlžníkom je právnická osoba Slovenskej republiky (S. - pôvodne štátny podnik a po jeho privatizácii akciová spoločnosť)“.

Sťažovateľka v sťažnosti podrobne opisuje priebeh súdneho konania v predmetnej veci od roku 1999 do roku 2010, pričom v tejto súvislosti uvádza:

«1) Krajský súd v Bratislave dňa 17. 5. 1999 vydal zmenkový platobný rozkaz č. k. 37 Zm 415/99

2) Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 37 Zm 415/99-232 zo dňa 17. 4. 2000 potvrdil zmenkový platobný rozkaz vydaný 17. 5. 1999

3) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd rozsudkom č. k. 7 Obo 182/2000 z 29. novembra 2001 potvrdil prvostupňový rozsudok Krajského súdu Bratislava č. 37 Zm 415/99-232 zo 17. apríla 2000 a pripustil proti svojmu rozsudku dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok

4) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako „prvý dovolací súd“ uznesením č. Obdo V 13/02 z 30. októbra 2002 odmietol dovolanie, ktoré podal zmenkový dlžník S., a. s.,

5) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako „druhý dovolací súd“ - rozhodol v personálnom zložení pozmenenom podľa protiprávneho rozhodnutia podpredsedu Najvyššieho súdu SR zo 17. 2. 2003. V rozpore s ustanovením § 243 ods. 2 písm. c) OSP, podľa ktorého mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu o dovolaní alebo mimoriadnom dovolaní - rozsudkom č. k. M Obdo V 8/2002 zo dňa 19. júna 2003 na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky:

a) zrušil rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Obo 182/2000-569 z 29. 11. 2001 a aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 37 Zm 415/99-232 zo 17. 4. 2000 a

b) vrátil vec Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie (t. j. na opätovné konanie a rozhodnutie o námietkach SPP z 1. 6. 1999 proti zmenkovému platobnému rozkazu vydanému 17. 5. 1999)

6) V ďalšom konaní Krajský súd v Bratislave - po čase dlhšom ako päť rokov - rozsudkom č. k. 37 Zm 415/99 zo dňa 19. decembra 2008 opäť potvrdil zmenkový platobný rozkaz č. 37 Zm 415/99 zo dňa 17. mája 1999...

7) Dňa 19. februára 2009 bolo Krajskému súdu v Bratislave doručené odvolanie spoločnosti S., a. s., proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 37 Zm 415/99 zo dňa 19. decembra 2008, ktorým krajský súd opäť potvrdil zmenkový platobný rozkaz č. 37 Zm 415/99 zo dňa 17. mája 1999. Krajský súd predmetné odvolanie predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý ho podľa našich vedomostí zaevidoval pod spisovou značkou 5 Obo 21/2009.

8) V priebehu nového odvolacieho konania právny zástupca zmenkového veriteľa písomným podaním zo dňa 8. 10. 2009 požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky - č. k. 5 Obo 21/2009 - o určenie termínu na nahliadnutie do spisu v označenej právnej veci.

Na túto žiadosť právny zástupca zmenkového veriteľa až po troch mesiacoch dostal dňa 15. januára 2010 písomné oznámenie predsedníčky senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Z. Ď. č. k. 5 Obo 80/2009 zo dňa 11. 01. 2010 o tom, že vo veci bolo rozhodnuté uznesením z 9. decembra 2009, ktorým bol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Zároveň bolo mu oznámené, že sudcovi bola predĺžená lehota na vypracovanie predmetného rozhodnutia do 15. januára 2010...

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5 Obo 80/2009 zo dňa 9. decembra 2009 bolo doručené právnomu zástupcovi majiteľa zmienek a zmenkového veriteľa dňa 2. 2. 2010...»

Sťažovateľka tvrdí, že „rozhodovaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní č. 5 Obo 21/2009 a č. 5 Obo 80/2009 bol porušený ústavný princíp neodňateľnosti účastníka súdneho konania zákonnému sudcovi“.

V tejto súvislosti argumentuje tým, že «podľa článku II ods. 3 „Rozvrhu práce“ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2009 zapisovanie obchodných vecí do registrov Najvyššieho súdu sa neuskutočňuje pomocou výpočtovej techniky - elektronickej podateľne „vo veciach, ktoré opätovne došli na Najvyšší súd Slovenskej republiky po tom, ako tento súd už konal vo veci samej a rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. V takom prípade koná a rozhoduje senát, v ktorom pôsobí sudca, ktorý bol sudcom spravodajcom v senáte, ktorý vec vybavil, prípadne rozhodol naposledy.“».

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že „z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5 Obo 80/2009 zo dňa 9. decembra 2009, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi majiteľa zmienek a zmenkového veriteľa dňa 2. 2. 2010, je zrejmé, že o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 37 Zm 415/99 zo dňa 19. decembra 2008 konali a rozhodovali senáty najvyššieho súdu, ktoré podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2009 neboli príslušné konať“.

Poukazuje na to, že „v senátoch, ktoré konali vo veciach č. k. 5 Obo 21/2009 a 5 Obo 80/2009, teda ani v senáte, ktorý rozhodol o zrušení označeného rozsudku Krajského súdu v Bratislave, nebol žiadny sudca najvyššieho súdu, ktorý v predmetnej veci v predchádzajúcom období pôsobil ako spravodajca v senáte najvyššieho súdu, ktorý konal vo veci samej“.

Podľa názoru sťažovateľky uvedeným postupom najvyššieho súdu „došlo k porušeniu Ústavou Slovenskej republiky ustanoveného zákazu neodňateľnosti zákonnému sudcovi vyjadreného v článku 48 ods. 1 Ústavy a s tým spojenej právnej úpravy vyjadrenej v zákone o súdoch, t. j.: článku II ods. 3 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2009 a v dôsledku toho súčasne aj § 3 ods. 3 zákona o súdoch“.

Sťažovateľka napadnutým postupom najvyššieho súdu v uvedenej veci súčasne namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V tejto súvislosti sťažovateľka argumentuje tým, že *„máme vážne pochybnosti o nezáujatosti konania a rozhodnutia senátu, ktorý nebol určený rozvrhom práce najvyššieho súdu na rok 2009 na prejednanie odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 37 Zm 415/99 zo dňa 19. decembra 2008...*

Porušenie rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2009 a pridelenie veci dvom rôznym senátom v rozpore s týmto rozvrhom práce je ďalším vážnym zásahom do práva na zákonného sudcu, do nezávislého súdnictva a spravodlivého procesu.“

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné práva spoločnosti S. so sídlom Cypruská republika, podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (č. 209/1992 Zb.) porušené boli, pretože o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 37 Zm 415/99 zo dňa 19. decembra 2008, ktorým krajský súd opäť potvrdil zmenkový platobný rozkaz č. 37 Zm 415/99 zo dňa 17. mája 1999, konali a rozhodovali o ňom uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo 80/2009 dňa 9. decembra 2009 sudcovia, ktorí neboli zákonnými sudcami v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. z 9. decembra 2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2009.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný spoločnosti S. so sídlom Cypruská republika na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. A. B., so sídlom B., č. účtu... zaplatiť trovy konania za dva úkony právnej pomoci podľa § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a písm. c), vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 80/2009 a jeho uznesením z 9. decembra 2009. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie označených práv z dôvodu, že o odvolaní obchodnej spoločnosti S., a. s., B. (ďalej len „žalovaná“), proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 37 Zm 415/99 z 19. decembra 2008, ktorým krajský súd opäť potvrdil zmenkový platobný rozkaz sp. zn. 37 Zm 415/99 zo 17. mája 1999, konali a rozhodovali o ňom uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 80/2009 z 9. decembra 2009 sudcovia, ktorí neboli zákonnými sudcami v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a podľa rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2009 (ďalej len „rozvrh práce“).

Zo sťažnosti možno vyvodit', že jej podstatou je námietka sťažovateľky, podľa ktorej je napadnuté uznesenie, ako aj postup najvyššieho súdu predchádzajúci jeho vydaniu protizákonný preto, že najvyšší súd nerešpektoval vlastný rozvrh práce, podľa článku II. ods. 3 ktorého *«zapisovanie obchodných vecí do registrov Najvyššieho súdu sa neuskutočňuje pomocou výpočtovej techniky - elektronickej podateľne „vo veciach, ktoré opätovne došli na Najvyšší súd Slovenskej republiky po tom, ako tento súd už konal vo veci samej a rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. V takom prípade koná a rozhoduje senát, v ktorom pôsobí sudca, ktorý bol sudcom spravodajcom v senáte, ktorý vec vybavil, prípadne rozhodol naposledy.“»*.

Sťažovateľka vytyka najvyššiemu súdu, že v senáte, ktorý rozhodol o zrušení označeného rozsudku krajského súdu a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie, nebol žiadny sudca najvyššieho súdu, ktorý v predmetnej veci v predchádzajúcom období pôsobil ako spravodajca v senáte najvyššieho súdu, ktorý konal vo veci samej.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

V zmysle judikatúry ústavného súdu zákonným sudcom je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu. Okrem toho z nej vyplýva, že za zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce (II. ÚS 47/99, III. ÚS 202/02) a tiež sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť v zmysle § 14 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) alebo pre iné ďalšie dôvody... (II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02).

Podľa § 3 ods. 3 a 4 zákona o súdoch zákonným sudcom je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prerokovávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a rozvrhom práce.

Podľa § 8 ods. 1 písm. a) zákona o súdoch najvyšší súd koná a rozhoduje o riadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam krajských súdov a Špecializovaného trestného súdu, ak tak ustanovujú predpisy o konaní pred súdmi.

Podľa § 49 písm. a) zákona o súdoch predsedovia súdov zabezpečujú riadenie súdov v oblasti výkonu súdnictva najmä rozvrhom práce.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

Predtým, než ústavný súd pristúpi k vecnému prieskumu sťažnosťou napadnutého postupu všeobecného súdu, musí sa zaoberať tým, či sú splnené procesné podmienky, ktoré takéto preskúmanie pripúšťajú.

V nadväznosti na to ústavný súd uvádza, že namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jej dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

V čl. 127 ods. 1 ústavy má svoj právny základ zásada subsidiarity sťažnosti, z ktorej vyplýva aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti všeobecných súdov, čo znamená, že sťažnosť podľa označeného článku ústavy nie je bežným prostriedkom na ochranu základných práv a slobôd fyzických alebo právnických osôb, ale prichádza do úvahy až v prípade, keď nápravu pred postupom alebo rozhodnutím týchto súdov už nemožno dosiahnuť štandardným postupom. Ústavný súd stabilne judikuje, že ochrana ústavnosti nie je a z povahy veci ani nemôže byť v demokratickom právnom štáte iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci

predovšetkým všeobecného súdництва. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. IV. ÚS 133/09, I. ÚS 341/09). Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje ultima ratio, teda je nástrojom ochrany základných práv nastupujúcich po vyčerpaní všetkých dostupných efektívnych prostriedkov ochrany práv uplatniteľných v súlade so zákonom v systéme orgánov verejnej moci (IV. ÚS 62/08, I. ÚS 279/09).

V spojitosti s tým je potrebné pripomenúť, že ústavné súdnictvo v individuálnych veciach je vybudované predovšetkým na zásade preskúmania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09). Právomoc ústavného súdu preto zásadne smeruje voči právoplatným rozhodnutiam orgánov verejnej moci a právomoc preskúmať aj ich „iný zásah“, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľky, je len nevyhnutnou výnimkou, u ktorej však podmienka nemožnosti nápravy namietanej protiústavnosti iným spôsobom musí zostať zachovaná. Tak to nie je v prípade, ak námietka smerujúca proti „inému zásahu“ orgánu verejnej moci môže byť efektívne uplatnená v rámci ďalšieho konania (napr. pri uplatňovaní procesných prostriedkov proti meritórnym rozhodnutiam).

Vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd vyplývajúce z čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je oprávnený preskúmať právoplatné rozhodnutia, opatrenia alebo iné zásahy orgánov verejnej moci, ak nápravu vo veci môže vykonať iný orgán verejnej moci na základe opravných alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľke na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnená podľa osobitných predpisov (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zisťoval, či sťažovateľka svoju námietku, podľa ktorej jej v odvolacom konaní pred najvyšším súdom bol odňatý zákonný sudca (v okolnostiach prípadu „senát zákonných sudcov najvyššieho súdu, ktorý určuje platný rozvrh práce najvyššieho súdu“), čím malo byť porušené jej základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, uplatnila

prostredníctvom dovolania. Zo sťažnosti ani z informácie získanej ústavným súdom z príslušného spisu krajského súdu nevyplývalo, že by sťažovateľka v predmetnej veci podala dovolanie.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľkou uvádzané pochybenia pri rozhodovaní najvyššieho súdu, podľa ktorých vo veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 37 Zm 415/1999, ktorá na základe podaných odvolaní opakovane napadla na najvyšší súd, rozhodoval iný senát najvyššieho súdu než ten, ktorý mal rozhodovať v zmysle zákona o sudcoch a rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2009, zakladajú dôvod na podanie dovolania podľa § 237 písm. g) OSP.

Podľa § 237 písm. g) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že realizácia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (vrátane základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) je zabezpečená aj v rámci dovolacieho konania (IV. ÚS 186/2010).

Práve preto jednotlivé dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 237 OSP sa musia vykladať tak, aby ich prostredníctvom bola poskytnutá plná ochrana uvedeným článkom ústavy a dohovoru. Z toho vyplýva, že súd treba považovať za „nesprávne obsadený“ aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca, resp. zákonní sudcovia. Reštriktívny výklad, ktorý neposkytuje ochranu základnému právu na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v dovolacom konaní, nie je ústavne akceptovateľný (pozri m. m. II. ÚS 136/08).

Ak bola sťažovateľka presvedčená, že odvolací senát najvyššieho súdu bol nesprávne obsadený, mala možnosť domáhať sa nápravy porušenia označeného základného práva v rámci dovolacieho konania. Nevyužitie tohto prostriedku nápravy sťažovateľkou zakladá dôvod na odmietnutie jej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už s ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2010